

Vezető szerkesztő:
Brutovszky Gabriella

Korrektor:
Gál Andrea

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

Tiszteletbeli munkatárs:
Fibi Sándor

A szerkesztőbizottság elnöke:
Pintes Gábor

Tagok:
Bolemant Lilla
Elek József
Fehér Ágota
Herdics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Hrbáček Magdaléna
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Tördelőszerkesztő:
Rácz Éva

Webadminisztrátor:
Decsi Zoltán

Fotós:
Nagy Fanni

Kiadja:
Katedra Polgári Társulás

Elérhetőség:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA
mesaník
ročník XXXI., 7. číslo, marec 2024
Vydavateľ:
Katedra Polgári Társulás
Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

HAJABÁCS ZSUZSA

ISTVÁN, A KIRÁLY – 40. JUBILEUMI ROCKKONCERTTURNÉ

Valakinek nyernie kell a sok fantasztikus magyar színdarab közül, mondd, te kit választanál? Hiszen színház volt is, lesz is, ez itt a praxis. Gyarló az ember, mindig mindenkitől kérdezzétek, *neked melyik a kedvenc?* Persze nem kell olyan darab, amely unalmas, bántó vagy ízléstelen. A néző általában azt keresi, ami békét ad neki. Nem pedig azt, ami bosszantó, illemtörvényről sem hallott, mocskos és büzös, jónak képzelet magát, de a kultúráról azt sem tudja, eszik-e vagy megisszák.

Mondd, mennyit ér egy darab, ha egész jó, de gyenge? Ha olyan, mint egy nyíló virág a kerted alján és szíved szakad, ha rá gondolsz? Ősi joga az országnak megválasztani a kedvencét, Árpád népe, hej! Büszke népünk idegen hatalmat nem tűr, tehát mindenképpen olyan darabot kell választani, ami rólunk, magyarokról szól, és magyarok is írták! Nem kérdem én, hogy tragédia vagy komédia. Nem kérdem én, hogy musical vagy rockopera. Csak annyit kérdezek, a válasza várva: *neked melyik a kedvenc?* A tiéd lehet bármi, de az országé mindenképpen legyen olyan, amihez nincsen senki méltó, jobban vonzó, szívünkben vágyat oltó senki más.

Kedves olvasó, álmodtam múlt éjszakán. Nem késő még mindent újra átgondolni, nem késő még a múltat újraértelmezni – lehet a kedvenc egy modern feldolgozása is valami réginek. A lényeg az, hogy a kedvenc legyen egy olyan színdarab, amitől úgy érezzük, hogy felkelt a mi napunk, a kegyelem fénye árad ránk, hálás a szívünk és zeng az örömünk!

Jómagam már 15 éve tudom, hogy melyik az én kedvenc színdarabom. 2008-ban láttam és hallottam először élőben az *István, a király* rockoperát. 2023 áprilisában pedig ismét átélhettem (majdnem) az egészet. Feké Pál modern feldolgozásával indult turnéra a rockopera koncertváltozata, megünneplelve a darab 40. jubileumi évfordulóját. Áprilisban a dél-komáromi Monostori erődben, az Erődfezt keretein belül lépett színpadra a tehetséges társulat, Feké Pállal és Vadkerti Imrével az élen. A pompás jelmezeket, feltűpirozott frizurákat és drámai, operába illő színészkedést lecserélték a modernebb hatású, egyszerű jelmezek, látványos világítás- és látványtechnika és egy hatalmas kivetítő a háttérben.

Sajnálatomra nem hangzott el az összes dal, az előadás csupán 70 percig tartott. Ez a 70 perc azonban részemről énekléssel (avagy annak szánalmas próbálkozásával), táncolással (ugrálással) és fantasztikus hangulattal telt el.

Ezt követően azt hittem, egy ideig ismét csak a telefonomon vagy laptopomon hallhatom majd e dalokat, viszont az év végén egy kellemes meglepetés ért. December 24-én ugyanis, mint sok más otthonba, hozzánk is ellátogatott a Jézuska. A mintás zoknik, illatos parfümök és érdekes könyvek között pedig elrejtőzött egy kék boríték is – benne jegyek az *István, a király* rockkoncertturné győri előadására.

December 30-án tehát az egész család Győrbe utazott. Az év egy fantasztikus, látványos és hangulatos rockkoncerttel ért véget, amelyet szintén hangos éneklés (nem szabad feladni, egyszer még énekes is lehet belőlem, akárhányan mondják, hogy keressek más életcélt) kísért végig. Az, hogy ez esetben az ülő részben voltunk, nem akadályozta a táncot, hiszen széken ülve is lehet jobbra-balra ritmusra ingázni, mint egy metronóm.

Ez évben tehát kétszer is sikerült eljutnom az *István, a király* koncertre, ahol felidézhettem gyermekkorom egyik legkedvesebb emlékét, élőben hallgathattam a kedvenc dalaimat és nagyokat szórakozhattam. Az egyetlen, amit sajnállok, az az, hogy nem sikerült elmenni még egyszer. De hát, a nem létező énekkarrieremmel együtt, a remény hal meg utoljára! Ki tudja, mit hoz még a jövő?